

Holnap indulok

Lehetnék, mondjuk, világutazó, biciklis. Sok képet láttam már róluk az újságban, a cikk legtöbbször arról szólt, hogy mikor Szerbiába értek, ellopta valamelyik zseni a járműüket. Egyszerűen csak lepattintotta róla a zárt, és már vitte is. Nem kellett hozzá sok, csak egy jobb fémvágó. Az enyémet senki nem lopná el. Legalábbis senki olyan, aki ért a bringákhoz, maximum a megélhetési bűnözők, akiknek minden héten több kiló fém tapad a kezükhöz, a gumikat külön adnák el, valami olyan helyen, ahol olcsó alkatrészeket vesznek, majd valamennyivel drágábban gyorsan továbbadnak rajtuk. De az enyémet senki nem lopná el, még én se, az értéke szinte a nullával egyenlő. Bezárni sem érdemes az egykor kék biciklit, a kormányja valamikor régen állítható volt, mára a rozsdá miatt alig mozgatható fel-le, de nem is szükséges, csak én hajtom, más nemigen fanyalodik rá. Még a nagyapámé volt a csotrogány. Az elejére egy baglyos matricát ragasztott lámpa helyett, mondván, ő a sötétben is tökéletesen lát, amit meg nem, azt majd a bagoly látja és kész.

Világutazó leszek. Bár ezzel a géppel kicsit nehéz lesz elkezdni, folyamatosan kattog a lánc, hiába olajoztam, vittem el a mesterhez, aki kicserélte, mert szerinte már megnyúlt, de hiába, csak kattog. De nem érdekel, akkor is az leszek, nem kell sokat gondolkodnom, csak bicikliznem mindenfelé. Tekerni naphosszat, néha posztolni valamit, ide vagy oda egy képet, kicsit manipulálva, most mindenki ezt csinálja. Aszfalt, tás és a többi. Remélhetőleg előbb-utóbb felfedez majd egy bicikligyár, és rávennének, hogy használjam az általuk gyártottat, mondjuk egy Hercules márkájút, azokat bírom. Azt is fényképezzem le néhány helyen, sziklák mellett, folyóparton, épületek előtt (*természetesen* úgy, hogy látsszon a márkajelzés), mintha csak egy nő lenne, de ennek nem kellene mondani, hogy pózolj, mosolyogj.

Mindig is utáltam a nevemet, nagyapám után kaptam, mintha csak valami csökevényes leszármazottja lennék, aki belőle nőtt ki, és még arra se érdemes, hogy saját nevet kapjon. De nem tehetek mást, hallgatok rá, már megszoktam. Valószínűleg ez is hozzájárult ahhoz, hogy ennyire elkúrt legyek. Az ő hibájuk, nem neveltek meg rendesen, már ők is belátták, hogy az öregnek volt igaza, és le kellett volna baszni egyszer-kétszer egy kurva nagy pofont.

De most éhes vagyok. Még az elkúrt embereknek is kell enniük. Cipőt kell húznom, mert a faluban új rendőrök vannak. Kirendeltek, nem ismerem őket, de jó biznisznek tartják a biciklisek büntetését is. Mióta bejött az új törvény, hogy nem tekerhetek papucsban, kínosan ügyelek erre. A részeg bicikliseket csak ritkán büntetik meg, inkább túráztatják őket, menjenek végig a vonalon, érintsek meg az orrukat, ha viccesebb kedvükben vannak, még meg is táncoltatják őket.

A patikám mellesleg jól szolgál. Márkás darab, Nike airmax. A múlt nyári fizetésemből vettem még, amit a górézással kerestem. Eredetileg csak beugró lettem volna, de amilyen jól dolgoztam, a csoport befogadott, és velük voltam egész végig. Közben persze folyamatosan azt hallgattam, hogy a nagyapám az milyen jó ember, meg mikor ők kicsik voltak, a lovas kocsin vitte őket, meg cukorkát kaptak tőle.

De kibírtam. Az összes történetet a kedvességről meg minden másról. Valahogy nem tudtam elképzelni azt az embert, akit ők lefestettek nekem. Már magát az arcát is nehéz volt elképzelnem, csak halványan láttam, ahogy tekeri a biciklit, és közben szid minden létezőt és nem létezőt. Ő nem indult volna csak úgy el, nem volt benne elég akarat. Amikor elindult, akkor a szomszéd faluig jutott legmesszebb. Oda is csak verekedni. Azt hiszem, ez a tulajdonságom a Tibi névvel jött.

A boltban nem volt nagy sor, de mire megtaláltam az olajat, a frász kerülgetett. Nem a férfiak dolga a bevásárlás, legalábbis palacsintához nem. Egyszerűen természetellenes, úgy értem, ha húst akarok sütni, bejövök, végigmérem a terepet, kiválasztom a legszebbet. De egy palacsinta az mégiscsak egy palacsinta. Semmi hozzávalóból csinálják. Most is majd elvesztem a sok hozzávaló között, mert természetesen az olaj csak egy fedőnév volt arra a tömérdek mennyiségű dologra, amit anyám egy fehér cetlin nyújtott át. Só, cukor, szóda meg pár mellékes dolog, ami csak úgy kell a háztartáshoz, mert miért ne kellene a légyirtó, a WC-izelő meg a mosogatószer. Szerencsére a listán ezúttal nem volt betét. Komolyan mondom, mintha direkt azért csinálná anyám mindezt, hogy induljak már el arra a híres világ körüli utamra.

Húsz perc. Ennyit vett el az életemből a bolt. Tízet az exosztálytársnőmmel beszéltem. Egyszer megvolt. Hozzá is a bicikli vitt el meg fél

üveg Jack Daniel's. Nem ellenkezett, sőt marhára lelkes volt. Az egyetlen rossz dolog az volt, hogy szex közben a nyaklánc zavart, folyamatosan a számba ért az a bagoly. Legszívesebben leszakítottam volna, de nem szól-
tam neki, túl sértődékeny.

Mindenesetre a fizetés után gyorsan haza akartam érní a boltból. Ki akartam törölni a komputeremből az előzményeket. Anya kölcsönkérte délutánra, mivel a másik gép elromlott. A biciklit a bolt falához támasztot-
tam, mert a tartó már tele volt, nem zártam be, nem éreztem lényegesnek.

El is lopták. Nem találtam, hiába néztem meg a bokrokban, kérdez-
tem a bolt mellett a padon ülő embereket, nem hallottak és nem is láttak
semmit. Nem tehettem mást, gyalog indultam haza, patikáim közvetlenül
érintették a talajt, bizonytalanná vált a mozgásom, önkéntelenül is dülön-
géltem, nem csak a zacskók súlya miatt. Már nem éreztem olyan közeli-
nek szabadulásom a faluból. Pedig már megvettem a térképet. Elég na-
gyot, minden ország főbb városai rajta vannak. Ezt nem akartam magam-
mal vinni, a szobámban szerettem volna hagyni, a falra akasztva. Ebből
tudhatnák, hogy elmentem, és ne számítsanak rám a bevásárlásnál. Út-
közben néha felhívnám anyámat, hogy hol vagyok, merre járok, meg hogy
mi van otthon, de cseppet sem érdekelne. Csak azért hívnám fel, hogy je-
lölje be a térképen az éppen aktuális tartózkodási helyem. Nem azért, mert
ezt neten keresztül ne tudnám, csupán azért, hogyha egyszer mégis haza-
mennék, az elem táruló látvány lenyűgözzön. Az összes pecek ahol jár-
tam, a nagyapám pedig még álmodni sem mert, és talán nem is akart róla.

A hazafelé vezető úton minden egyes lépésnél búcsút intettem a vágya-
imnak. Pótolnom kell a biciklit. Nem maradhatok ezen a szeméttelenen.
Kiszámoltam, még két nyarat kellene dolgoznom és történeteket hallgat-
nom, hogy vehessek egy sportbiciklit. Lehetséges. Meg tudom csinálni.
Bár furcsa lenne egy újjal útnak indulni.

A patika biztosan kopott valamennyit a haza vezető úton. Soha nem
értem még ilyen gyorsan a házunkhoz, mégsem éreztem, hogy gyorsabb
lettem volna. A Stephen D. kocsmánál is csak úgy elmentem, nem figyel-
tem a benn ülőkre, csak a járda repedéseit néztem.

Átadtam anyámnak mindent, ami a zacskóban volt. Majd közöltem
vele a tényt, hogy egy ideig még én veszem a betéteit. Mire ő gúnyolód-
ni kezdett, hogy ezt eddig is tudta, és örül, hogy én is beláttam, hogy itt
a helyem.

– Nem, nem itt van! – válaszoltam, majd elmondtam, hogy csak azért
függesztem fel nagyra törő világjáró vágyaimat, mert nincs többé a nagy-
tata biciklijé.

– Mi az, hogy nincs?! – kelt ki magából. – Miért nem ezzel kezdted?
Keltsd fel apádat, lefeküdt a szobában. Menjetek a rendőrségre!

Azt tettem, amit mondott, felébresztettem és elmondtam neki a lopást. Először nem reagált, másodszor is közöltem vele kissé hangosabban, akkor már felfogta és röhögött. Nem értettem, nem ez a normális reakció, de nem is számítottam másra.

- Kisfiam, biztos vagy te benne, hogy nincs meg az a bicikli?
- Kelj már fel, nincs még hajtásim, és be kell mennünk a rendőrségre.
- Hajtsd ki az autót! Addig átöltözöm.

A kocsi a garázsban volt. Bár még nem volt engedélyem, tudtam hajtani. Kinyitottam a garázsajtót, és ott volt a kétkerekűm. Csak álltam, nem igazán értettem, mi történt, ugyanolyan állapotban volt, mint mikor a boltba mentem vele, nem hiányzott semmije. Mint később megtudtam, nem véletlenül került haza. Az elkövető a saját apám volt, ugyanis semmi kedve nem volt a kocsmából gyalog hazajönni. Látta, hogy pár házzal arrébb a bolt falához támasztom örökségem, és úgy gondolta, azzal gyorsabban hazaér, mint gyalog. Meg sem fordult a fejében, hogy ő lovasította meg. Nem igazán tudtam mit kezdeni a helyzettel, inkább bementem a szobámba, és bevágtam az ajtót.

Holnap indulok...